

[J. Oskar Andersen.]

maa jeg sige, at jeg har nogen Tvivl om, hvorvidt dette Lovforslag virkelig sikrer, at „Sprækken“ bliver lukket. Jeg vil mene, at baade § 14 og Anmærkningerne til § 12 aabner en Vej for Laan af Kapitalen, som reelt kan føre til en ret hurtig Opspising af denne, i alt Fald af Halvdelen, idet Ministeren først kan skride ind, naar Halvdelen er spist op, men ikke, naar den større Masse er tilbage.

Altsaa, for det første forekommer det mig, at man ligefrem anviser Kapitalen ikke blot som en Driftskapital, men som en Kapital, man kan laane af; og saa kommer vi ind paa en Vej, der i alt Fald i nogen Maade minder om Forstræknings-systemet, netop det, som er det gale ved den nugældende Ordning, Sprækken. For det andet vil jeg mene, at det vil blive meget vanskeligt for denne Chef at opfylde de Forpligtelser, som § 10 paalægger ham. Kan der være Tale om Sikring af det finansielle, naar det paalægger ham en Vedligeholdelsesudgift uden nogen Begrænsning?

Jeg sætter nu, at der sker noget lignende som dette, som er blevet mig fortalt af en Mand, der er særlig kyndig paa dette Omraade. Da der sidst var Tale om, at Dagmar-teatret skulde overgaa til en anden Lejer, som skulde bære ogsaa Vedligeholdelsesudgifterne, blev det opdaget, at Taget og dets Konstruktion trængte til fuldstændig Reparation. Eller jeg kunde tænke mig — det har vi jo set med andre offentlige Bygninger, navnlig Kirkebygninger — at der pludselig kunde optræde det, man kalder Husbukken, skal saa den stakkels Mand, som er indgaaet paa disse Forpligtelser her, bære disse Vedligeholdelsesudgifter. Det samme gælder, naar der i Bemærkningerne til § 3 tales om hans Forpligtelser med Hensyn til Fornyse af Inventar og de andre Beholdninger. Det forekommer mig, at det er et noget vidtgaende Krav, der her stilles til ham, hvis der skal indtræde virkelig ordnede Forhold.

Men noget af det vigtigste, mener jeg, er et tredje Punkt, Chefens Forhold til Personalet. Han staar i Virkeligheden kun frit overfor den Del af Personalet, som er engageret under de Ordninger, som er kommet frem i de senere Aar. Disse staar som frit engagerede og ikke pensionsberettigede Funktionærer ved Teatret.

Altsaa overfor disse, som er engageret paa denne frie Maade, og som i Øjeblikket, i alt Fald for en Dels Vedkommende, faar de svimlende Gager, som med god Grund har paavirket Opinionen overfor det

kongelige Teater — der er i de nuværende Tider noget i højeste Grad besynderligt i at se selv nok saa fremragende Kunstnere gøre Krav paa Gager af en Størrelse som dem, der i Øjeblikket betales ved Teatret — overfor disse Folk vil den kommende Chef staa frit, han vil kunne skære ned, og han bliver nødt til det, ellers er det hele fuldstændig hen i Vejret.

Men jeg tror, at det hele bliver temmelig haabløst for ham, hvis han ikke ogsaa faar større Frihed overfor den store Mængde af Funktionærer derovre, Folk, der er engageret efter det tidligere System med Pensionsret. Det er klart, at man ikke kan gaa disse Menneskers Rettigheder nær. De maa opretholdes. Men hvis man anser det for noget af det væsentligste for, at Teatret kan komme i god Drift igen, at Ensemblet er sammensat paa en saadan Maade, at det tjener de Formaal, Chefen har Ansvar for for Fremtiden, maa denne have saa stor Indflydelse paa Sættningen af Personalet, at der kan blive Tale om Afskedigelse ogsaa af Folk, der er ansat paa de gamle Vilkaar.

Selvfølgelig skal disse Folk have Pension. Det er klart. Men jeg tror, man maa tilkende den kommende Chef en større Frihed end den, der ydes ham efter Lovforslaget, hvis man overhovedet skal faa en dygtig Mand til at gaa ind til det, der er Tale om i Lovforslaget.

Nu har vi hørt Rygter fremme om, at der allerede er truffet Ordninger. Jeg vil haabe og antage, at dette som sædvanlig kun er de kære Blades Formodninger, grundede paa løse Samtaler, og de Formodninger, der er fremsat i Dag i et enkelt Blad, er jo ogsaa ganske i Uoverensstemmelse med Lovforslaget, der netop forudsætter, at nu skal hele Ledelsen samles i en enkelt Chefs Haand.

Disse Hensyn, som jeg her har nævnt, og som vil gøre det meget vanskeligt for en Mand at overtage Teatret og sikre dets Drift paa en finansielt forsvarlig Maade, gør det i udpræget Grad nødvendigt at faa en særlig fremragende Mand, der har Forstaaelse af Teaterdrift. Jeg formoder i øvrigt, at Bestemmelsen i § 6, om Opsigelse, gælder til begge Sider, at den ikke — det faar man let Indtryk af ved at læse Paragraffen igennem — alene gælder for Ministeren; der maa selvfølgelig være en lignende Opsigelsesfrist for denne Mand, der gaar ind til disse, som jeg mener, noget dubiose Kaar i finansiell Henseende.

Der er enkelte andre Spørgsmaal, der uvilkaarligt melder sig, naar man tænker